

[Arnth Jensen.]

føler sig bedst hjemme ved Gudstjenesten; man glemte, at Sognet er for Beboerne deres lille Rige, og at Sognets egen Kirke har det hjemlige Præg og det særegne over sig, som de ikke finder andre Steder. Derfor viste det sig i Praksis, at det, at en Kirke stod tom hver tredie Søndag, betød, at dette Sogns Beboere ikke kom i Kirke den Søndag.

Nu kunde jeg tænke mig, at man fra Ministeriets Side maaske vilde sige: Ja, men er det saa ikke Stædighed fra Befolkningens Side? Dertil vil jeg svare et absolut Nej. Det er dybere Grunde af den Art, jeg her har nævnt, som ligger til Grund herfor; og det er min faste Overbevisning, at det kirkelige Liv i de tre Sogne, saafremt denne Ordning fastholdes, vil lide ubodelig Skade. Den højtærede Kirkeminister ryster paa Hovedet; men jeg vil sige, at jeg er ikke ene om den Overbevisning og den Opfattelse, jeg her har fremdraget. Jeg antager, at den højtærede Kirkeminister er vidende om, at saavel Menighedsraadene som de Præster, der virker paa Stedet, og Provsten og Biskoppen alle sammen er kommet til akkurat samme Opfattelse, og da dette blev den tidligere Kirkeminister klart, saa optog han en Forhandling med Menighedsraadene, tog derud og undersøgte Forholdene paa Stedet; og efter denne Forhandling var ogsaa han klar over det uholdbare i den nuværende Ordning; og han gav baade mundtligt og skriftligt Menighederne Haab om, at han vilde indstille, at man gik tilbage til de gamle Forhold og genoprette Lundforlund-Gerlev Pastorat.

Man kunde maaske sige: Ja, men hvorfor gjorde han det ikke? (Jønson; Hør!). Ja, det ærede Medlem Hr. Jønson siger: Hør! men det ærede Medlem ved jo slet ikke, hvad der ligger for i denne Sag. Naar det ikke skete, saa skyldtes det ikke Mangel paa Villie hos den daværende Kirkeminister Bruun-Rasmussen, men udelukkende administrative Grunde, nemlig den, at Boeslunde-Lundforlund Pastorat ved Sammenlægningen var rykket op i første Lønningsklasse, og paa det Tidspunkt, da Bruun-Rasmussen gik af som Kirkeminister, var der ikke lovmæssig Hjemmel for at beholde dette Embede i denne Klasse, hvortil den nuværende Præst var kaldet. At dette er rigtigt, vil den højtærede Kirkeminister kunne overbevise sig om ved i Ministeriet at fremdrage den Skrivelse, som under 22. April blev tilstillet Menighedsraadet, og hvori det hedder, at

„Ministeriet savner Hjemmel til at foretage en Tilbageannekering, der vilde medføre, at det af Loven foreskrevne Tal paa 1ste Klasses Embeder overskrides.“

Og saa tilføjes der:

„Imidlertid vil denne Hindring kunne bortfalde, efterhaanden som der oprettes nye Embeder i Landet, og derefter vil Ministeriet være villigt til at imødekomme Menighedsraadens Andragende, saafremt dette fremdeles maatte blive fastholdt.“

Af dette fremgaar klart og tydeligt, at Kirkeminister Bruun-Rasmussen vilde føre Forholdene tilbage, vilde genoprette Lundforlund-Gerlev Præstekald. Og nu er det, jeg spørger den højtærede Kirkeminister: Vil den højtærede Kirkeminister nu ogsaa overtage Arv og Gæld fra sin Forgænger, ligesom Bruun-Rasmussen fra den højtærede Kirkeminister overtog Arven Sammenlægning? Vil den højtærede Kirkeminister nu gaa ind paa samme Linie og, saafremt Menighedsraadene paa ny indsender Andragende, oprette Embedet paa ny?

Det er af flere ærede Medlemmer fremdraget under denne Debat her i Tinget, at Besparingen selv ved en Sammenlægning af hundrede Embeder kun kan være ganske ringe. Naar den højtærede Kirkeminister har nævnt Tallet en halv Million, antager jeg, at dette Tal er sat for højt; men selv om det passer, vil det jo betyde uendelig lidt, ja, kun nogle faa Øre pr. Individ. Naar jeg ser paa Tallene for Kirkeskatten i Lundforlund-Gerlev Kommuner, er det ret konstante Beløb, og det er kun smaa Beløb, det drejer sig om. De har ligget omkring ved 1 Kr. pr. Indbygger, og selv om den højtærede Kirkeminister nu skulde spare omkring ved en halv Million Kroner, saa vilde det dog kun dreje sig om ganske faa Øre i Lettelse. Jeg kan imidlertid forsikre den højtærede Kirkeminister om, at efter at vi har prøvet den Ordning, vi nu har, gav vi gerne den forøgede Kirkeskat og mere til, blot vi kunde blive fri for Tresogns-Pastoratet.

Jeg kan heller ikke tilbageholde den Bemærkning, at det ser mere end underligt ud, at samtidig med at den højtærede Kirkeminister søger at begrænse Præsteembedernes Antal, har den højtærede Undervisningsminister travlt med at undersøge Mulighederne for Oprettelse af nye Lærerembeder for at afhjælpe Arbejdsløsheden blandt Lærerne. Jeg synes ikke, at disse to Standpunkter indenfor Ministeriet rimer rigtig godt sammen, og jeg gad vide, hvad den højtærede Kirkeminister vil gøre, hvis det i Løbet af de tyve Aar, som det ærede